

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงโหระ (voiced) และเสียงอโหระ (voiceless) ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า โดยในบทนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าจะนำเสนอในส่วนของบทสรุปของผลการศึกษาค้นคว้าที่นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 มาแล้ว พร้อมทั้งการอภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

สรุปผลการวิจัย

1. ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงโหระ (voiced) และเสียงอโหระ (voiceless) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า มีลักษณะอย่างไร

ผลจากการทดสอบโดยการใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำที่เป็นเสียงโหระและอโหระจำนวน 6 ชุด ซึ่งแบ่งเป็นคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ 3 ชุด และท้ายคำ 3 ชุด ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- กลุ่มเสียงคำควบกล้ำที่ดูเหมือนจะมีปัญหาน้อยที่สุดคือ เสียงคำควบกล้ำในแบบทดสอบชุดที่ 1 เสียงคำควบในตำแหน่งต้นคำที่เป็นเสียงโหระตามด้วยเสียงโหระ (voiced+ voiced) เช่น คำว่า 'black' - /blæk/ และ 'drum' - /drʌm/ โดยจะเห็นได้ว่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง กับกลุ่มที่อ่านออกเสียงได้ไม่ถูกต้องห่างกันไม่มาก กล่าวคือกลุ่มที่อ่านออกเสียงได้ถูกต้องจำนวน 40 % และจำนวนของผู้ที่อ่านออกเสียงได้ไม่ถูกต้อง คือ 58.89 % และมีจำนวนที่ไม่ออกเสียง 1.11% โดยผู้ศึกษาค้นคว้า คาดว่า เป็นเพราะเสียงคำควบในกลุ่มนี้เป็นเสียงคำควบที่มีเสียงคล้ายกับเสียงในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่างคือเสียง /l/ และเสียง /r/ ที่ควบกับเสียงพยัญชนะตัวอื่น เช่นคำว่า 'glue' - /glu:/ ออกเสียงคล้ายกับเสียงคำควบในภาษาไทย เช่น คำว่า 'กลาง' (middle) - /klaŋg/ เป็นต้น และสาเหตุที่จำนวนของผู้ที่ออกเสียงถูกต้องกับไม่ถูกต้องมีจำนวนห่างกันไม่มากอาจเป็นเพราะในรายการคำมีเสียงคำควบที่เป็นทั้งเสียง /l/ และเสียง /r/ ซึ่งเสียง /l/ เป็นเสียงที่ผู้เรียนชาวไทยออกได้และแม้แต่ในภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียง ร เพียงเป็นเสียง ล เป็นส่วนใหญ่

- กลุ่มเสียงที่มีปัญหารองลงมาคือ แบบทดสอบชุดที่ 2 กลุ่มเสียงคำกล้ำในตำแหน่งต้นคำที่เป็นเสียงอโหชนะตามด้วยเสียงอโหชนะ (voiceless+ voiced) นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 92.22 % ออกเสียงได้ไม่ถูกต้อง เพราะกลุ่มตัวอย่างทำการตัดเสียง /r/ เช่น คำว่า เช่น คำว่า 'crown'- /kraun/ และ 'frog'- /frɔ:g/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็น /kaun/ และ /fɔ:g/ ตามลำดับ และมีเพียง 7.78 % เท่านั้นที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง เพราะนักเรียนไทยมักมีปัญหาและรู้สึกว่าการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำที่ไม่มีในภาษาไทยเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ เช่น /f-/ , /fr-/ , /sl-/ เป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขา (Tuong Hung Nguyen, n.d., unpagged)

- กลุ่มเสียงในตำแหน่งต้นคำชุดที่ 3 คือ กลุ่มเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำที่เป็นเสียงอโหชนะตามด้วยเสียงอโหชนะ (voiceless+ voiceless) ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียงได้ไม่ถูกต้องเลย เช่น คำว่า 'skirt'- /skɜ:t/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็น /sɜ:kɜ:t/ เป็นเสียงสองพยางค์โดยแทรกเสียงสระ e และ คำว่า 'stop'- /stɒp/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็น /sɜ:tɒp/ ผู้ศึกษาค้นคว้าคิดว่าความเป็นเพราะกลุ่มเสียงคำควบกล้ำนี้ไม่มีในเสียงภาษาไทยทำให้ยากต่อกลุ่มตัวอย่างในการที่จะออกเสียงได้ถูกต้อง

- ในขณะที่ผลการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายคำจะพบได้ว่า นักเรียนอ่านออกเสียงได้แทบไม่ถูกต้องเลย ไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบชุดที่ 4 ที่เป็นกลุ่มเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำที่เป็นเสียงอโหชนะตามด้วยเสียงอโหชนะ (voiced+ voiced) มีจำนวนเพียง 3 คำ จาก 30 คำ คือ คำว่า 'old'- /əʊld/, 'cold'- /kəʊld/ และ 'bald'- /bɔ:ld/ ที่กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงได้ถูกต้องบ้างเป็นบางส่วน หรือแบบทดสอบชุดที่ 5 ที่เป็นกลุ่มเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำที่เป็นเสียงอโหชนะตามด้วยเสียงอโหชนะ (voiceless+ voiceless) และแบบทดสอบชุดที่ 6 กลุ่มเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำที่เป็นเสียงอโหชนะตามด้วยเสียงอโหชนะ (voiced+ voiceless) ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าพบว่า กลยุทธ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำมีสองอย่าง คือ การนำเสียงที่มีในภาษาไทยมาแทนที่ เช่น คำว่า 'fast'- /fɑ:st/ แบบอังกฤษหรือออกเสียงเป็น /fæst/ ตามแบบอเมริกัน กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงโดยใช้เสียง /t/ มาแทนในตำแหน่งท้ายคำเป็น /fAt/ หรือ /fæst/ หรือออกเพียงเสียงเดียวและตัดเสียงอื่นทิ้งไป อย่างเช่นคำว่า 'lamp'- /læmp/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงโดยเก็บเสียง /m/ ไว้และตัดเสียง /p/ ทิ้งไป

ดังนั้น จากผลการวิจัยเราจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียงคำ

ควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำน้อยกว่าการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ อาจเป็นเพราะอิทธิพลของภาษาแม่คือ ภาษาไทยในสาเหตุข้างต้น ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว นั่นเอง

2. ปัญหาการถ่ายโอนทางภาษาของการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า เป็นอย่างไร

จากการศึกษาพบว่าอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำต้นพยางค์ในภาษาอังกฤษเป็นไปตามการตั้งสมมติฐาน คือ ถ้าเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษคำนั้นไม่มีเสียงในภาษาไทย นักเรียนจะลบทิ้งเสียงนั้นและคงเสียงพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งสุดท้ายไว้ เช่น คำว่า 'dentist' - /dentɪst/ นักเรียนจะอ่านออกเสียงว่า /dentɪ/ เป็นต้น และ นักเรียนจะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษโดยถ้าคำนั้นมีเสียงท้ายเหมือนในภาษาไทย นักเรียนจะคงเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำตำแหน่งแรกที่เกิดติดกับตำแหน่งเสียงสระไว้ เช่น คำว่า 'stamp' - /stæmp/ นักเรียนจะอ่านออกเสียงว่า /sa.tæm/ อย่างที่ได้กล่าวในบทที่ 2

อภิปรายผล

จากผลการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่เป็นเสียงโฆษะและอโฆษะทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำโดยผู้ศึกษาค้นคว้าคาดว่ามาจากหลายสาเหตุ โดยจะทำการอภิปรายผลเป็นรายชุดไป ดังนี้

1. ปัญหาที่เกิดขึ้นของกลุ่มตัวอย่างจากแบบทดสอบชุดที่ 1 มีดังนี้

- การตัดเสียงคำควบกล้ำทั้งเสียง /r/ และเสียง // ทั้ง เช่น คำว่า 'brown' - /braʊn/ หรือ 'glass' - /glɑ:s/ แบบสำเนียงอังกฤษ และ /glæs/ แบบสำเนียงอเมริกัน ผู้ศึกษาค้นคว้าคาดว่าสาเหตุที่เสียง /r/ สร้างปัญหาให้กับผู้เรียนมาจากหลายสาเหตุ ประการแรกผู้ศึกษาค้นคว้าสันนิษฐานว่าอาจมาจากความถี่ที่กลุ่มตัวอย่างพบและใช้คำนั้น ๆ โดยเราจะสังเกตได้ว่า ในบทเรียนและการสอนของของครูนักเรียนจะเห็นและได้ยินคำว่า glass น้อยกว่า คำว่า grass และ ถึงแม้จะมีเสียง /r/ ในภาษาไทย แต่ก็ยังคงแตกต่างจากเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษในเรื่องของลักษณะการออกเสียง (manner of articulation) นั่นคือ เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงปลายลิ้นม้วน (retroflex) ในขณะที่ เสียง /r/ ในภาษาไทยเป็นเสียงรัว trilled (อภิสร่า ศรีตุลานนท์, 2540, หน้า 23) ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (2546, หน้า 137- 139) กล่าวว่เสียงพยัญชนะ /r/

เป็นเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย เนื่องจากเสียงพยัญชนะ /r/ ไม่มีในภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่จึงมักใช้เสียง “ร” ในภาษาไทยแทนเสียง /r/ บางคนก็จะใช้เสียง // แทน เช่นคำว่า rice ก็มักจะออกเป็น lice และการที่คนไทยออกเสียงพยัญชนะ // แทนเสียงพยัญชนะ /r/ นั้น อาจมีสาเหตุสองประการคือ ประการแรก การออกเสียงพยัญชนะ // ซึ่งไม่มีในภาษาไทยนั้น ง่ายกว่าการออกเสียงพยัญชนะ /r/ ซึ่งไม่มีในภาษาไทย ประการที่สอง เนื่องจากคนไทยบางกลุ่มไม่ค่อยเข้มงวดกับการออกเสียงที่สะกดด้วย “ร” และ “ล” ในภาษาไทย คำที่สะกดด้วย “ร” เช่น “รุ่งเรือง” ก็มักจะอ่านเป็น “รุ่งเลื่อง” ซึ่งแม้ว่าจะออกเสียงไม่ถูกต้อง แต่คนฟังก็ยังเข้าใจว่าผู้พูดหมายความว่า คำว่า “รุ่งเรือง” ดังนั้น เมื่อออกเสียงคำในภาษาอังกฤษที่มีเสียง /r/ ก็จะใช้เสียง // มาใช้ เพราะเกิดความเคยชินกับการที่ใช้เสียง “ร” และ “ล” สับสั่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น คนไทยยังมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ /r/ ควบกล้ำกับเสียงพยัญชนะอื่น ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า คนไทยบางคนจะใช้เสียงพยัญชนะ // แทนเสียงพยัญชนะ /r/ ดังนั้นเมื่อต้องออกเสียงคำในภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะ /r/ ควบกล้ำกับเสียงพยัญชนะตัวอื่น ก็มักจะใช้เสียง// แทนเสียง /r/ ด้วย เช่น คำว่า fright ก็มักจะอ่านเป็น flight หรือบางครั้งก็อาจจะไม่มีเสียงควบกล้ำเลย คือจะออกเป็น fight ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังเกิดการเข้าใจผิดได้ นอกจากนี้แม้ในภาษาไทยเอง เสียง /r/ เป็นปัญหาให้กับการออกเสียงของผู้เรียนในการออกเสียงควบ ร /r/ ดังที่ กรมวิชาการ (2546, หน้า 168) ได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำว่า เกิดจากความไม่ระมัดระวังในการออกเสียงหรือพลั้งเผลอไม่ใส่ใจในการออกเสียงซึ่งการออกเสียงคำควบกล้ำผิดจะทำให้ความหมายผิดไปด้วย เช่นเดียวกับ เรื่องเดช บันเขื่อนขัตติย์ (2541, หน้า 66-67) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำกับเสียง ล ร /l, r/ เป็นคำที่เจ้าของภาษาไทยเองออกเสียงกล้ำได้แต่ไม่ชัดเจนคือ ควบกล้ำบ้างไม่ควบกล้ำบ้าง กล่าวคือ ถ้าไม่ได้ฝึกฝนในการออกเสียงผู้พูดภาษาไทยก็จะละเลย ไม่ออกเสียงควบกล้ำทำให้เสียงควบกล้ำหายไป หรือ ดังที่ สุวรรณรัตน์ ณ เชียงใหม่ (2544, หน้า 2) ได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำว่าเกิดจากการที่ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาไม่เอาใจใส่และแก่นักเรียนที่อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง จนทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินจนติดเป็นนิสัย ทำให้ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงไม่ถูกต้อง ประการที่สองผู้ศึกษาค้นคว้าคิดว่าภาษาถิ่นก็มีผลในการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยภาษาถิ่นของกลุ่มตัวอย่างที่นี้ คือ ภาษาไทยอีสาน ซึ่งอพยพมาจากหลายที่ เช่น ชัยภูมิ เพชรบูรณ์ ซึ่งภาษาอีสานไม่มีเสียงคำควบกล้ำ (clusters) ทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ จึงส่งผลกระทบต่อออกเสียงคำควบกล้ำทั้งในภาษาไทยกลางและภาษาอังกฤษ กล่าวโดยทั่วไปแล้วภาษาถิ่นอีสานไม่มีคำควบกล้ำทั้งนี้เนื่องมาจากว่าโครงสร้างพยางค์ของภาษาอีสานมีความคล้ายคลึงกับภาษาลาว เพราะภาษาอีสานได้รับอิทธิพลมาจากภาษาลาว โดยต่างมีโครงสร้างพยางค์แบบ (C) V (C) และ

โดยทั่วไปจะเป็นพยัญชนะเดียวโดยไม่มีพยัญชนะควบกล้ำ (Blain Erickson, 2009, unpagged) ดังตัวอย่าง คนที่มีภาษาถิ่นเป็นภาษาอีสานมักจะมีการตัดเสียงคำควบกล้ำ เช่น คำว่า เพลง (song)- 'phleng'- /p^hlɛ:ŋ/ จะออกเสียงว่า 'เพง'- 'pheng'- /p^hɛ:ŋ/

- ปัญหาที่สองที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบชุดนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างออกเสียง /g/ เป็นเสียง /k/ ผู้ศึกษาค้นคว้าคาดว่ามาจากการที่เสียง /g/ ไม่มีในภาษาไทยผู้เรียนจึงนำเสียง /k/ ที่มีในภาษาไทยมาออกแทน ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532: 12 อ้างอิงใน สุชาติา เสวีรัฐกุล 2547:5-6) ได้พูดถึงการแทรกแซงจากภาษาแม่ (Interference) "ไว้ว่า" การที่ภาษาแม่ของผู้พูดมีอิทธิพลต่อภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่ผู้พูดเรียนรู้ภายหลัง ทำให้ผู้พูดใช้ภาษาที่สองได้ไม่เหมือนเจ้าของภาษา เพราะถูกแทรกแซงโดยภาษาแม่ของตน เช่น การที่ผู้พูดภาษาไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองออกเสียง /s/ กับ /z/ เป็นเสียงเดียวกัน คือ /s/ เพราะในภาษาไทยไม่มีเสียง /z/ หรือออกเสียง /g/ เป็น /k/ แทน ผู้ที่เชื่อเรื่องการแทรกแซงจะอธิบายข้อบกพร่องในการใช้ภาษาดังกล่าวนี้ว่า เป็นเพราะระบบเสียงภาษาไทยเข้าไปมีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้พูด"

2. ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบชุดที่ 2 มีดังนี้

- การตัดเสียงคำควบกล้ำเสียง /r/ กับ // ซึ่งสาเหตุคาดว่าเหมือนดังที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อข้างบน และ Tuong Hung Nguyen (n.d., unpagged)กล่าวไว้ในงานวิจัยของตัวเองว่า นักเรียนไทยมักมีปัญหาและรู้สึกรำคาญการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำที่ไม่มีในภาษาไทยเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำ เช่น /dr-/ , /fl-/ , /fr-/ , /sl-/ , /sp-/ , /st-/ และ /sw-/ เป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาเห็นได้จากการที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำว่า 'small' /sma:l/ เป็น 'small' -/sɔ:mɔ:l/, 'snake' -/sneik/ เป็น 'snake' -/sɔ:nɛik/ และ 'swim' -/swim/ เป็น 'swim' -/sɔ:wim/ โดยแทรกเสียงสระ ɔ ไว้หลังเสียงพยัญชนะที่ 1 (C1)

3. ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำชุดที่ 3 เสียงอโฆษะตามด้วยเสียงอโฆษะ(voiceless+ voiceless) มีดังนี้

- กลุ่มตัวอย่างมีการแทรกเสียงสระ /a/ ไว้ระหว่าง เสียงพยัญชนะที่ 1 (c1) และเสียงพยัญชนะที่ 2 (c2) เหมือนดังที่ สวอน และ สมิท (Swan and Smith, 2530) ได้กล่าวไว้ว่าคนไทยมักจะใช้กลยุทธ์การเติม เสียงสระ /ə/ แทรกไว้ระหว่างพยัญชนะตัวที่ 1 และตัวที่

2 แต่ในที่นี้กลุ่มตัวอย่างใช้การแทรกเสียงสระ /ɑ/ไว้ระหว่าง เสียงพยัญชนะที่1 (c1) และเสียงพยัญชนะที่2 (c2)

ในขณะที่ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำคือ ผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่มักจะตัดเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ เช่น จะออกเสียงคำว่า light เป็น lie ถ้าไม่ใช้การตัดเสียงอาจจะใช้การลดเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายคำ เช่น คำว่า lunch จะออกเสียงว่า lun เท่านั้น แต่การตัดเสียงของกลุ่มตัวอย่างอาจจะมาจากหลายสาเหตุ โดยเราจะเห็นได้จากปัญหาที่เกิดขึ้นจากแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำ ชุดที่ 4-6 ดังนี้

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบชุดที่ 4

- กลุ่มตัวอย่างคนที่ 3 ไม่ออกเสียงคำว่า cold, old และ gold และกลุ่มตัวอย่างคนที่ 9 ไม่ออกเสียงคำว่า old ซึ่งเราจะสังเกตเห็นได้ว่ากลุ่มคำเหล่านี้มีเสียงในตำแหน่งท้ายคำเหมือนกัน คือ เสียง /-ɪd/ ซึ่งอาจมาจากหลายปัจจัย เช่น เขาอาจคิดว่าคำนี้ยากเกินไป และโครงสร้างคำควบกล้ำเหล่านี้ไม่มีเกิดขึ้นในภาษาไทย ทำให้ยากต่อกลุ่มตัวอย่างในการที่จะออกเสียงออกมา

- ในส่วนของคำสามคำ คือ คำว่า 'old'- /əʊld/, 'cold' - /kəʊld/ และ 'bald'- /bɔ:ld/ ที่เป็นเสียงโฆษะตามด้วยเสียงโฆษะ (voiced+ voiced) มีกลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ถูกต้องบ้างเป็นบางส่วน ผู้ศึกษาค้นคว้าคิดว่าสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะความพลั่งพลอและประมาทของผู้ศึกษาค้นคว้าก่อนการบันทึกเสียงที่มีกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งได้ยินเสียงอ่านของข้าพเจ้าในการสอนห้องอื่น ทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงสามคำนี้ได้ถูกต้อง

- กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกเสียงโดยตัดเสียง /l/ทิ้ง โดยเก็บไว้เพียงเสียง /d/ หรือ /v/ ไว้ เช่น คำว่า 'cold'- /kəʊld/ จะออกเสียงเป็น /kəʊd/ หรือ /kəʊv/ เพราะคล้ายกับโครงสร้างภาษาไทยที่มีเสียงตัวสะกด "ด" ท้ายคำ

- คำที่ลงท้ายด้วยเสียงคำควบ /-nd/ และ /ndʒ/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงโดยเก็บเสียง /n/ไว้เพียงเสียงเดียวซึ่งในที่นี้การถ่ายโอนทางภาษา (L1 transfer) ไม่สามารถอธิบายได้เพียงพอผู้ศึกษาค้นคว้าจึงนำแนวคิดตามหลักการเรื่องลำดับความก้องของเสียง (sonority hierarchy) นั่นคือพยางค์ของคำจะเรียงตามลำดับความก้องของแต่ละตัวอักษรเรียงตามฐานกรณ์ของเสียง (place of articulations) นั่นคือ ตัวไหนที่ก้องน้อยที่สุดของคำควบที่เป็นเป้าหมายจะถูกตัดทิ้ง โดยที่เสียงที่ก้องที่สุดคือเสียงสระ (vowels) และโดยมีการเรียงสำหรับคำ

ควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำดังนี้ Stops << Fricatives << Nasals << Liquids << Glides << vowels และ Vowels>> Glides >> Liquids >> Nasals >> Fricatives >> Stops สำหรับหลักในการเก็บเสียงไหนไว้ในตำแหน่งท้ายคำ เช่นคำว่า 'pond'- /pɒnd/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงเป็น /pɒn/ หรือคำว่า 'orange'- /ɔrɪndʒ/ แบบสำเนียงอังกฤษ หรือ /:rɪndʒ/ แบบสำเนียงอเมริกัน กลุ่มตัวอย่างจะตัดเสียง /dʒ/ ที่เก็บไว้เพียงเสียง /n/ ตามแนวคิดนี้ อีกสาเหตุหนึ่งที่เป็นไปได้คือ ในภาษาไทยไม่มีเสียง /d/ กับ /dʒ/ ในตำแหน่งท้ายคำ ดังนั้นทำให้สองเสียงนี้ถูกลบทิ้ง

5. ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบชุดที่ 5

- ผลการวิจัยยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายคำเป็นอย่างมาก อย่างที่ได้กล่าวในบทที่ 2 คือ คนไทยหรือนักเรียนไทยมักมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายคำมากกว่าในตำแหน่งต้นคำ เพราะว่า ในภาษาไทยเราไม่มีพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดขึ้นในตำแหน่งท้ายคำทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงได้ไม่ถูกต้อง ยกตัวอย่างคำว่า 'dentist'- /dentɪst/ นักเรียนจะอ่านออกเสียงว่า /dentɪt/ เลือกเก็บเสียง /t/ ไว้และละทิ้งเสียง /s/ เพราะว่าเสียงท้ายคำ /s/ ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรก (fricative) ไม่มีในตำแหน่งท้ายคำของภาษาไทยหรือ คำว่า 'gift'- /ɡɪft/ จะอ่านออกเสียงเป็น /kɪp/ เพราะว่าเสียงท้ายคำ /f/ ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรก (fricative) เสียดแทรกเช่นเดียวกันไม่เกิดขึ้นในตำแหน่งท้ายคำทำให้ผู้เรียนนำเสียง /p/ ที่คล้ายกับเสียง "พ" ของภาษาไทยมาออกแทน

6. ปัญหาที่เกิดขึ้นในแบบทดสอบชุดที่ 6

- ปัญหาในชุดนี้คล้ายกับปัญหาในชุดที่ 4 กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างมีการตัดเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำให้เหลือเพียงเสียงเดียวโดยอาศัยแนวคิดลำดับความก้องของเสียง (sonority hierarchy) มาอธิบายเพิ่มเติมโดยจะพบว่าคำที่ลงท้ายด้วยเสียงคำควบ /-nt/, /-mp/, /-ns/, /-nθ/ เช่น คำว่า 'tent'- /tɛnt/, 'dance'- /dɑːns/ แบบสำเนียงอังกฤษ หรือ /dæns/ แบบสำเนียงอเมริกัน และ 'month'- /mʌnθ/ ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงโดยคงเสียง /n/ ซึ่งเป็นเสียงนาสิกที่มีความก้องมากกว่าไว้เพียงเสียงเดียว เป็น 'tent'- /tɛn/, 'dance'- /dɑːn/ แบบสำเนียงอังกฤษ หรือ /dæn/ แบบสำเนียงอเมริกัน และ 'month'- /mʌn/ หรือในคำว่า 'lamp'- /læmp/ เองกลุ่มตัวอย่างออกเสียงเป็น /læm/ ทั้ง ๆ ที่ เสียง /-m/ และ /-p/ เกิดขึ้นในตำแหน่งท้ายคำของภาษาไทย แต่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะออกเสียง /-m/ และตัดเสียง /-p/ ทิ้ง ซึ่งสาเหตุนี้ลำพังการถ่ายโอนทางภาษา (L1 transfer) ไม่สามารถอธิบายได้ ดังนั้นจึงต้องนำแนวคิดเรื่องลำดับ

ความก้องของเสียง (sonority hierarchy) มาช่วยอธิบายเพิ่มเติม ดังนี้ คือ /-m/ ซึ่งเป็นเสียงนาสิก ซึ่งมีความก้องมากกว่า /-p/ ทำให้กลุ่มตัวอย่างตัดเสียง /-p/ ทิ้งไป

- ในส่วนของคำที่ลงท้ายด้วย /-k/ หรือ /-lp/ เช่น คำว่า 'milk'-/mɪlk/ 'help'-/hɛlp/ กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงโดยคงเสียงพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำตัวแรกไว้ แต่เนื่องจากเสียงเป็นเสียงที่ค่อนข้างมีปัญหา และยากต่อผู้เรียนชาวไทยทำให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงโดยใช้เสียง /w/ เข้ามาแทนทำให้ออกเสียงคำว่า 'milk'-/mɪlk/ เป็น 'milk'-/mɪw/ และออกเสียงคำว่า 'help'-/hɛlp/ เป็น 'help'-/hɛw/

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงโฆษะ (voiced) และเสียงอโฆษะ (voiceless) ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่รวธา ตามตัวแปรทางสังคม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่าการวิจัยในครั้งนี้ยังมีข้อจำกัดในการศึกษา และยังไม่ครอบคลุมตัวแปรอีกหลายตัว อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถนำมาเป็นบรรทัดฐานของการออกเสียงของนักเรียนส่วนใหญ่ได้ เนื่องจากเป็นเพียงกรณีศึกษานักเรียนเพียงกลุ่มเดียว แต่อาจจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ที่มีจำนวนมากต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่ายังมีประเด็นหรือหัวข้อเพิ่มเติมที่ให้ผู้สนใจนำไปศึกษาในคราวต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ครูควรเอาใจใส่ในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำของนักเรียนที่ถูกต้องให้มากขึ้นทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนนำความเคยชินในภาษาแม่ไปใช้ในการเรียนภาษาที่สอง
2. ครูควรนำเสียงจริงที่เป็นเจ้าของภาษาให้นักเรียนได้ฟัง และฝึกพูดอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความเคยชินและได้รับฟังเสียงที่ถูกต้องของเจ้าของภาษา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ศึกษาการออกเสียงคำควบกล้ำสามเสียง ccc- หรือ -ccc หรือสี่เสียง -cccc ในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า 'strengths' -/strɛŋθs/, หรือ 'twelfths' -/twɛlfθs/

2. ศึกษาการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มคำภาษาอังกฤษที่เติม -s, -es และ -ed เช่นคำว่า hands- /handz/
3. ศึกษาการออกเสียงคำควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคม อื่น ๆ เช่น เพศ อาชีพของผู้ปกครอง หรือ ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ
4. ในการวิเคราะห์เสียงเพื่อให้ข้อมูลและงานวิจัยมีความเชื่อถือมากขึ้นควรได้รับการวิเคราะห์จากเจ้าของภาษาที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านการออกเสียง (Well- trained native speakers) หรือใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ช่วยวิเคราะห์การออกเสียง (Spectrogram)

